

*„Az igazi kérdés nem az, mennyit javultál tegnapi önmagadhoz képest,
hanem, hogy milyen jól teszed a dolgod versenytársaidhoz képest.”*

Donald Kress

A határrendészeti tisztképzés elmúlt negyedszázada

Múlt, jelen, jövő

**Éberhardt Gábor r. ezredes
Rendőrségi főtanácsos
Határrendészeti kirendeltségvezető
Kiszombor
2016.**

Jelenlegi beosztásomban, a Kiszombor Határrendészeti Kirendeltség vezetőjeként 2015. december 15-től megbízott, míg 2016. március 01. óta kinevezett kirendeltség-vezetőként láttam, látom el feladataimat.

Szegeden születtem, itt végeztem általános iskolai éveimet. Szüleim egyszerű, dolgozó emberek, egy idősebb fűtéstvérem van. Megélhetésünk az akkori rendszer alsó-középosztály társadalmi rétegének megfelelő életszínvonalán volt biztosított.

Ami viszont már akkor is fontos volt – aki akart, tudott tanulni...

A már akkor is országos hírű, szegedi Radnóti Miklós Gimnázium humán fakultációs képzésének lezárása eredményeként szereztem érettségit.

A képzési környezetnek és gyerekkori indíttatásomnak köszönhetően, terveim szerint a szintén szegedi József Attila Tudomány Egyetemen képzeltem el a jövőbeni tanulmányaim folytatását, mint leendő jogász, de fiatal voltam és kalandvágyó, valamint bátyám akkortájt sorállományú határőr útlevelkezelőként, az akkori Tompa Forgalom Ellenőrző Ponton szolgált.

Nem tagadom, megcsapott a szele már akkor a határőrizetnek...

Valószínűleg ennek is köszönhető, hogy miközben más srácokhoz hasonlóan én is keresgéltem a jövőképem, az új önmagam, a megvalósításom akkori személyiségemhez legközelebb álló tovább tanulási irányát – rátaláltam a Szentendrén működött Kossuth Lajos Katonai Főiskolára, ahol akkor zajlott a határőr tisztek képzése.

Nosza, gondoltam én...

Beadtam a jelentkezésem, de úgy, hogy második és harmadik lehetőségként is csak azt jelöltem meg, hogy határőr tisztnek tanítsanak, képezzenek, azzá válhassak egyszer én is.

Aztán jött az első csalódás a felvételi eljáráson. Igen komoly feltételeknek kellett megfelelni akkor is csakúgy, mint napjainkban. Sajnos nekem a viselt szemüveg miatt először elutasításra került az egészségügyi alkalmasságom, ami rettenetesen megviselt. De nem adtam fel! Éltem a fellebbezés lehetőségével és másodfokon természetesen megfeleltem.

Mivel gimnazista koromban aktívan sportoltam, kézilabdáztam, a fizikai felméréssel sem volt gondom, mintahogyan a pszichológiai alkalmassági vizsgálattal sem.

Az általános műveltségi felmérés viszont nekem is meglepetést, egy igen-igen komoly kérdést eredményezett.

Arról tudtam, hogy az akkori Magyar Népköztársaság, az akkori szocialista államokban nem csak munkaerőt és termékeket cserélt, hanem egymás legjobbjait is képezte. Így volt ez a határőr tisztjelöltek esetében is.

A felvételi eredményeim alapján megkaptam a kérdést – vállalom-e az akkori Szovjetunióban, Moszkvában történő tanulmányokat.

Nem mondom ma sem, hogy könnyű volt a döntés... De fiatal voltam, kalandvágyó és hittem önmagamban.

Vállaltam.

Azt is, hogy a négy év képzést megelőzően egy év előkészítő képzésen kell már kint részt venni úgy, hogy csak félévenként van hazalátogatás. Azt is vállaltam természetesen, hogy 1997. nyarán bevonuljak és „*surránót húzzak*” az akkor határőr kiképző bázisként működő Adyligeten...

Egy hónap alaki, fizikai felkészítés és a sorállományú tisztesek, határőrök gondoskodó támogatása után, mint hallgatók, egy csíkocskával a vállapunkon, bevagoníroztunk a Keleti-pályaudvaron, majd elindultunk az ismeretlenbe.

A moszkvai iskoláról, az ott eltöltött időszokról egy valós történeteken alapuló, nagyobb lélegzetű, kalandokkal és európai, magyar ember számára nehezen elképzelhető sztorikkal teli regényt lehetne írni, mintahogyan többen el is kezdtük írni annak későbbi alapjaként szánt naplónkat.

A tanulmány adta szűk keretekre tekintettel azt viszont fontosnak tartom kihangsúlyozni: a határőr tisztek szakmai legjobbjai oktattak bennünket ott, ahol még alakiasság is művészi szinten valósult meg.

Sajnos a kiképzés jellegének is köszönhetően súlyosan megbetegedtem, amit a tanintézet falai között nem sikerült kezelni, így kikerültem más egészségügyi intézménybe, ahol további szövödmények jelentkeztek.

Kihívás volt az is, amit viszont nem lehetett feladni, mert szó szerint az életem múltott rajta...

Sajnálatos módon a kérelmeim ellenére nem jutottam haza magyar ellátó intézménybe, így mikor az első félév elteltével (!) elindultunk haza, én csomagoltam és úgy döntöttem, hogy nem megyek vissza.

Ez a döntésem nyilván némi ellenérzést hozott a személyzeti vezetők között, de egy hosszabb idejű kórházi kezelés után folytathattam a tanulmányaimat a Kossuth Lajos Katonai Főiskola határőr tanszékén.

Természetesen előbb sikeresen abszolválnom kellett az első féléves, illetve az idő előrehaladtával a második féléves vizsgáimat, valamint bajtársi kapcsolatokat kellett kialakítanom egy olyan közegben, ahol úgy fogadtak, „*na, még egy moszkovita...*”.

A három éves képzés alatt kétszer követtem el azt a hibát, mikor az előljáróm megkérdezte, hogy van-e valami gond? Elmondta, amit gondoltam... Mindkétszer csak annak köszönhettem, hogy állományban maradtam, hogy voltak a tanszéken már akkor is intelligens, művelt, gondolkodó emberek, akik jóval előrébb láttak, mint a kiképzőink többsége.

Gyakorló vezetőként számos konferencián vettem részt, kaptam felkérést előadásra, tanulmány elkészítésére, melynek egyik központi témája az volt, hogy mitől jobb parancsnokok azok a tisztek, akik határőrként végeztek, mint a rendőrök...?

Le kell szögezmem, hogy jelen publikáció nem képezi egy szakmailag hitelesnek értékelhető összehasonlítás kivonatát, ugyanakkor mivel másoddiplomás képzés keretében elvégeztem a Rendőrtiszti Főiskola Igazgatásrendészeti Szakát, valamint alanya vagyok a 2008-s rendészeti integrációnak, úgy vélem, van némi összehasonlítási alapom.

A Kossuth Lajos Katonai Főiskolára 1987-ben nyertem felvételt. Ez az időszak sokak számára már történelem, nekünk akkor a jelen volt. Az időszak néhány képzést is érintő hatása:

- a felszerelésünk évében „*elvtárs*”, a második évünkben „*bajtárs*” volt a megszólítás, de 1990-ben az avatási időszakunkban „*úr*” volt a rendfokozati, beosztási kíséző megnevezés.
- az a képzés, amelyet elvégeztem, még „*határőr őrsparancsnok-helyettes tiszt*” végzettséget adott volna, de a politikai, társadalmi, gazdasági változások hatására „*határőr tiszt és kollégiumi nevelőtanár*” képzettséget, diplomát biztosított.

Nagyon fontosnak tartom a képzéssel összefüggésben megemlíteni, hogy annak tartalmi elemei olyan határőr tisztek képzését célozta meg, akik valamilyen

szintű szervezeti elemnél parancsnoki (*vezetői*) beosztást fognak majd, valamikor betölteni.

Nyilvánvalóan pont ez az időszak a tisztképzés területén is egyfajta útkeresést jelentett a társadalmi elvárásokat képviselő kormányzati szándék, valamint a rendszerváltás éveiben nem éppen magas népszerűségi mutatókkal bíró határőrség leendő tisztjeinek kiképzésében is.

De a képzés megadta azokat az alapokat, melyekkel alkalmassá váltak az onnan kikerült tisztek arra, hogy parancsnoki beosztásokat legyenek képesek érdemben betölteni.

Szintén nagyon fontosnak tartom az a tény is, hogy a képzési rendszer adott egy ún. duális képesítést is, ami lehetőséget, egyfajta túlélési alapot nyújtott arra az esetre, hogy ha egy határőr tiszt kikerül a szervezetből, úgy a civil társadalomban is legyen lehetősége a munkavállalásra, biztosítottá váljon számára és családjá részére a megélhetés.

A főiskolai évek alatt volt lehetőségem és éltem is vele, hogy a nyelvtudásom minősítésére vizsgát tegyek.

A tisztté történt avatásomat követően már nem éltek a szervezetben azok a „*demokratikus*” elemek, melynek eredményeként, szegedi lakosként, az akkori Jugoszláviával szomszédos viszonylatról valamelyik másik határszakasz szervezeti egységéhez lettem volna kinevezve. De éltek még viszont azok a biztonsági ajánlások, aminek köszönhetően a Kiskunhalasi Kerület Parancsnokság bács-kiskun megyei határszakaszán kaptam meg az első beosztásom.

Szintén hozzá tartozik ugyanakkor az is az első beosztásba helyezésemhez, hogy képes voltam nem elfogadni egy olyan felkínált beosztást, melynek működtető aleggysége már akkor tudvalevőleg megszüntetésre volt tervezve.

Erre jött a bölcs döntés, az akkori „*Tompa FEP, büntető század...*”

Visszatekintve az elmúlt több mint harminc esztendősen egyenruhás életemre, úgy vélem, az egyik legjobb döntés és a jövőbeni életem legjobb előkészítése volt az a hét év, amit az ország egyik legfelkészültebb, legjobb parancsnokának irányítása alatt tölthettem el.

A 70. életévét 2016. nyarán betöltött és ősszel elhunyt Varga Lajos határőr nyá. alezredes irányítása alatt, a tiszti vállapjaimmal együtt, sorompóóri szolgálati feladat ellátásával kezdtem szakmai karrierem...

Nem volt könnyű ezt megélni, de idővel megértettem – az aleggység valamennyi beosztását, valamennyi területét megtanított velem. Ezzel párhuzamosan kaptam feladatokat az akkori sor-, hivatásos- és közalkalmazotti állománnyal történő foglalkozás számos területén.

Erre lehet azt mondani, hogy komplex felkészítést kaptam a parancsnok úr irányítása alatt, aminek eredményeként másfél év elteltével már tisztii feladatokat is elláthattam.

Megmértem és megfeleltem...

Mindenki „Bubu”-ja „*diplomamunka*”-ként bízta rám a megnyitásra tervezett Bácsalmás közúti határátkelőhely megnyitásához szükséges, teljes körű tervezési, előkészítési feladatokat.

Megnyílt és ma is működik...

Később, már általa is elismert helyetteseként, együtt hajtottuk végre az addig önálló Kelebia Határforgalmi Kirendeltség integrálását, a szakmai, logisztikai, humánigazgatási, komplex működtetési feladatait.

Bubu, aki korábban átlagosan napi 20 órát élt a határátkelőhelyen, irányította a szakmai munkát, rendezte a kollégák mindennapi tevékenységét, kezdett egyre többet távol lenni, normál mederbe terelni az életét és egyre nagyobb felelősségi körrel adta át a Tompa-Kelebia Határforgalmi Kirendeltség parancsnoki irányításának feladatait.

Természetesen ma már ez is történelem, de az 1990-s esztendőkbén igen komoly politikai, társadalmi, gazdasági változások zajlottak, a szomszédos Jugoszlávia polgárháborúval és népiirtással sújtott eseményeivel, a magyar csatlakozást követő NATO légitámadásokkal együtt.

A határforgalom ellenőrzés szintén ezekben az években helyeződött a totaliáris alapok helyett a kockázat elemzés egyféle elődjére.

Megjelentek az új technikai eszközök, járművek, egyenruházat, határforgalom ellenőrzési és vizsgáló, dokumentáló eszközök sokasága. A legális, tömeges határforgalom mellett egyre nagyobb felületen és esemény számban jelentek meg az államhatárhoz köthető bűncselekmények, valamint az illegális bevándorlási kísérletek egy olyan szakaszon, ahol korábban inkább csak kifelé irányultak kísérletek, évente néhány fővel.

Emlékezhünk azokra az időszakokra is, mikor megszületett a döntés a kötelező sorkatonaság eltörléséről, az átmeneti időszak parancsnoki nevelési, fegyelem kezelési feladataira.

Éberhardt Gábor r. ezredes – A határrendészeti tisztképzés negyedszázada

Ezzel párhuzamosan megjelent a szerződéses, a próbaidős jogviszony, melynek állományával a korábbi eredményességgel kellett tevékenykednünk, a folyamatosan növekvő létszámú hivatásos határőr állománnyal.

Az 1990-s évek közepén egyre inkább nyilvánvalóvá vált, hogy a modern, normatív keretek között zajló határrendészeti feladatrendszer érdemi kezeléséhez egyre nagyobb szükség van már jogi felkészültségre, gondolkodásmódra is.

Ennek érdekében kértem előjáróimtól engedélyt felvételizni és tanulmányokat folytatni jogi egyetemen, de ez a fajta elképzelésem nem nyert meghallgatásra, inkább volt javasolva az Akadémia, amivel én nem terveztem...

Köztes megoldásként jelentkezhettem a Rendőrtiszti Főiskola másoddiplomás, levelező képzésére. Több határőr tiszt, főtitestársam nem tudta kezelni azt a helyzetet, hogy határőr tisztként nem határőr (?!), hanem igazgatásrendészeti szakra jelentkeztem. Engem ez sem tántorított el attól, hogy – *az általam vélt* – legszélesebb körű rendőr szakmai és jogi képzésen vegyek részt.

Vállaltam ezt a döntésem akkor is, amikor az első összevonáson derült ki, hogy az oktatási reformoknak köszönhetően az addig kétéves oktatás három évre bővül.

Vállaltam, végigcsináltam és egy nagyon magas színvonalú, jellemzően jogi irányokat képviselő képzést kaphattam a Főiskolán olyan tisztektől, jogászoktól, tudósoktól, akiktől a mai napig rengeteget lehet tanulni a különböző tanintézetek, de leginkább a Nemzeti Közsolgálati Egyetem falai között.

1997-ben, saját kérésre áthelyezésre kerültem az akkori Szeged Határforgalmi Kirendeltség állományába, szintén a vezető helyetteseként.

Az áthelyezésemet követően ugyancsak lehetőségem nyílt arra a dr. Piros Attila által találóan „*parancsnoki kereszt*” -nek elnevezett és számos tanulmányában elemzett vezetői feladat sor elemeinek következetes megvalósítására, mellyel szélesre tárul az a kapu egy vezetői beosztásban tevékenykedő tiszt számára, amivel az irányított szervezeti egység, elem tevékenységének mindenoldalú biztosítását végrehajthatja.

Az itt teljesített szolgálati időm alatt kaptam felkérést, majd lehetőséget, hogy a Belügyminisztérium Védelmi Hivatalának állományába kerüljek. Ebben a beosztásomban a Csongrád Megyei Közgyűlés Elnökének, mint a Megyei Védelmi Bizottság Vezetőjének voltam a belügyi tanácsadója és láttam el koordinációs, felügyeleti, elemző - értékelő, irányítási feladatokat.

Éberhardt Gábor r. ezredes – A határrendészeti tisztképzés negyedszázada

Ebben a beosztásomban szintén a szakma, a vezetés-irányítás legjobbjaitól nyílt lehetőségem tanulni, tapasztalni. Itt tanultam meg, mekkora jelentősége van a krízisstervezésnek, a proaktivitásnak, a kommunikációnak és a média hatalmának, a diplomáciának.

A belügyi referensi beosztásokat, valamint a Védelmi Hivatalt érdemben érintette a végrehajtásra került ún. közigazgatási reform, melynek következtében a beosztásom megszűnt, de a feladatkör és a munkám jelentőségeként áthelyezésre kerültem a Csongrád Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság állományába és folytattam korábbi feladataimat az Elnök mellett.

2004-ben kaptam szintén felkérést arra, hogy az elődszervezet Határőrség szervezet korszerűsítéseként létrejött Szeged Határrendészeti Kirendeltség állományába kerüljek, ahol kirendeltségvezető-helyettesként, majd kirendeltség-vezetőként láttam el szolgálati feladataimat 2006. szeptember 01 –től.

Kinevezésemre még a 2008. január 01-i rendészeti integrációt megelőző időszakban, az elődszervezet Határőrség szakmai életében került sor. Az integrációt követően megerősítést nyertem az akkori, illetve jelenlegi beosztásomban.

A Szeged Határrendészeti Kirendeltség vezetői beosztásának időszaka alatt az alegység a nemzeti szakmai, törvényességi vizsgálatokon túl, nemzetközi ellenőrzések helyszínéül is szerepelt.

Ezekben az esztendőben történt meg az USA –val és Kanadával megkötésre került vízummentességi megállapodások helyszíni vizsgálata.

Visszatérő helyszíne volt a SCHEVAL és SIS-SCHEVAL, EU Bizottsági ellenőrzéseknek.

A dél-balkáni vízumliberalizációs folyamatok elsődleges hatásai éppúgy ezen a szakaszon, ennek az alegységnek az életében jelentek meg, mint a folyamatosan növekvő legális migráció és az illegális bevándorlási kísérletek.

Kirendeltség-vezetőként mindig is innovatív vezetőnek tartottam magam, kiemelt figyelmet fordítottam a költséghatékony minőségfejlesztésre.

Miután érdemi tanulmányokat folytattam ebben a tárgykörben is...

Felkészítő vezetőként fontosnak véltem az irányított szervezet állománya által végrehajtott komplex feladatrendszer folyamatos, belső, szakmai ellenőrzését, törvényességi felügyeletét gyakorló, társadalmi jogvédő funkcióval rendelkező legitim szervezeteken túlmenően

- a rendészeti rendszerektől független,
- Éberhardt Gábor r. ezredes – A határrendészeti tisztképzés negyedszázada**

- külső, civil,
- nemzetközi minősítésű,
- hiteles és
- a magyar rendőrség által is legitimként kezelt

minőségbiztosítási szervezettel történő kvalitatív vizsgálat kezdeményezését, általa végrehajtott minősítést, értékelést, ajánlások befogadását.

A sorolt elvárásoknak megfelelő és a területi szervet korábban szintén vizsgáló, értékelő szervezet, a IIASA¹ és az azt alapító japán közgazdász professzor, dr. Shoji Shiba úr által alapított Díjnak történő megfelelés érdekében, 2010-ben pályázatot nyújtottam be.

Ennek során a felkért szervezet a saját maga által alkalmazott vizsgálati módszerekkel analizálta, majd értékelte a kirendeltség munkáját, melynek eredményeként a kirendeltség nemzetközi szinten is a helyi szintű rendészeti szervek közül elsőként nyerte el 2011. június 22-én a IIASA-Shiba Díjat, melyet személyesen az alapító adott át részemre, képviselve az alegységet.

A szegedi kirendeltség vezetésének időszakában az önképzésem egyik fontos elemeként vettem részt idegen nyelvi oktatáson, melynek eredményeként második idegen nyelvből is sikeres nyelvvizsgát tettem le.

Ezek voltak azok az esztendőik, mikor egyre több alkalommal nyílt előttem lehetőség a különböző felkérések, ajánlások alapján, hogy határrendészeti szakmai, vezetés-irányítási és egyéb, a szolgálati feladataim ellátásával összefüggő előadásokat tartsak, tanulmányokat készíthessek, lehessen részese pályázati-, oktatási anyagok, tankönyvek előkészítésének.

Szakmai munkám elismeréseként éltem meg a rendőrségi főtanácsosi cím adományozásán túl a Rendészeti Szakközépiskolák záró vizsgáinak vizsgáztatói közé történt beválasztásomat éppúgy, mintahogyan a több ciklus óta ellátott Katonai Bíróság Ülnöki posztjára való felkérésemet.

A szegedi határrendészeti kirendeltség szakmai munkájával összefüggésben sokszor volt „hangos” a sajtó, melyhez kapcsolódó kommunikációs feladatokat szintén – *úgy vélem* – a szakma legjobbjaitól és legjobbjai által felügyelve volt szerencsém elsajátítani.

¹ IIASA (Nemzetközi Rendszerelemzési Intézet)

Bölcs magyar mondásként hallhattam először: *jó pap is holtig tanul!* Nos, úgy vélem, hogy egy jó tiszt, egy vezető beosztásban lévő tiszt, szintén...

Tanulásra megítélésem szerint nem csak direkt módon van lehetőség, hanem úgy is, hogy - *tudományos* - tanácsadó testületek tagjaként, felkért szakérőjeként fogalmazzuk meg ajánlásainkat, melyek konzultációk tárgyát képezik.

Emiatt is vállaltam tagságot több rendészet szakmai és tudományos testület soraiban.

A Nemzeti Közszerológati Egyetemmel szintén több aspektusban is kapcsolatba kerültem.

Egyrészt a folyamatos tanulás igénye, valamint általam nagyra becsült vezetők és oktatók ajánlására jelentkeztem, felvételt nyertem és sikeresen abszolvtam tanulmányaimat az Egyetem Rendészetudományi Karának Rendészeti Vezetéseméleti mesterképzésén.

Az egyetemi tanulmányaim időszakában a szegedi határszakaszon olyan méretű, összetételű, olyan jellemzőkkel bíró, nagy létszámú tömeges illegális bevándorlás jelent meg, ami nemzetközi szinten is előzmény, valamint alkalmazandó ajánlás nélküli jelenséggé vált.

Az idegenrendészeti szabályok EU –s hatásra történt érdemi liberalizációjának következményeként az alegység illetékességi területén a tömeges illegális bevándorlás a 2004 –s évi 34 (!) főről eljutott 2015. szeptemberének közepére a 15,000 fő körüli, napi intézkedés alá vont létszámhoz...

A jelentkező komplex feladatrendszer a kirendeltség egyéb alapfeladatainak ellátása mellett kellett úgy végrehajtani, hogy annak állományának jogosultságai ne szenvedjenek csorbát éppúgy, mintahogyan a szakmai munkánk is folyamatos civil, politikai, média, ngo kontroll és értékelés, véleményezés alatt állt a törvényességi, valamint szakmai felügyeletet gyakorló szervezetek ellenőrzése mellett.

Ezt a példa nélküli feladat halmazt a kirendeltség és az azt megerősítő rendőri állomány érdemben, hatékonyan kezelte.

2015. december 15-vel a szegedi beosztásomból felmentésre kerültem, ugyanakkor feladatot kaptam a kiszombori kirendeltség vezetésére, melynek vezetői kinevezését 2016. március 1-től nyertem el.

A kirendeltségen a szakmai és vezetés irányítási tapasztalataim egyfajta esszenciájaként dolgoztam ki és vezettem be, kezdtük el együtt megvalósítani az „*Igazgyöngy projekt*” –nek elnevezett minőségfejlesztési folyamatot.

Éberhardt Gábor r. ezredes – A határrendészeti tisztképzés negyedszázada

A komplex fejlesztési rendszer hatékony működését és a végrehajtó állomány önfejlődési igényét látszanak visszaigazolni azok az eredmények, melyek a nem is annyira kis kirendeltség munkájának következtében realizálódnak.

A Kiszombori Határrendészeti Kirendeltség alapfeladatainak ellátását érdemben befolyásolja a szomszédos szerbiai és romániai határszakasz határforgalmi és illegális bevándorlással összefüggésben jelentkező, igen flexibilis környezete, ezekre történő felkészülés és helyzetkezelés, humánstratégiai menedzsment feladatainak megvalósítása.

A szervezeti feladatok koordinációja mellett egyéni céljaim között szerepelnek a nyelvtudásom szintjének emelése, valamint az NKE RTK Doktori Iskolájába történő jelentkezés, annak sikeres elvégzése.

Tanulság? Összegzés...

Úgy gondolom, hogy a határőr tisztképzés 25 éves múltja, fejlődés alatt álló jelene – *számomra* – olyan alapokat és lehetőségeket nyújtott, melyekkel élve nem csak a szakmai-, a magánéletemben, hanem a tudás befogadásának és a tudás átadásának, a fiatalabb végrehajtók, tisztek parancsnoki feladatainak, a „kereszt” viselésének terhére történő felkészítést is biztosította.

Volt határőr tisztként, aktív rendőrtisztként, a NKE RTK Határrendészeti Tanulmányok Tanácsadó Testületének, a Rendészeti Vezetéstudományi Műhely tagjaként úgy vélem, hogy a kar képzési profiljában megjelent a megrendelői igény befogadása, lehetőség nyílt a tiszti rendfokozattal párosuló parancsnoki képzés elemeinek oktatására, a magas szintű jogi, infokommunikációs, valamint idegen nyelvi képzés optimálisnak értékelhető összhangjára törekvés.

Ez is egy út, melyen végig kell mennie mindenkinek, de a felismerés, az igény megfogalmazása, a megoldás keresése megtörtént, a megvalósítás pedig folyamatban van azért, hogy az államnak, társadalmunk rendőrségének jól felkészült tiszti, parancsnoki állománya legyen.